

**Дві москОВКИ. Над Чорним
морем.. Дві москОВКИ. Над
Чорним морем**

КУПИТИ

«Дві московки» Івана Нечуя-Левицького – повість, присвячена селянській тематиці. Доля двох сестер Марини і Ганни складається нещасливо – одну змушено покинув чоловік, інша померла самотньою у чужому місті. «Дві московки» належить до найвідоміших прозових творів автора, серед яких також «Микола Джеря», «Кайдашева сім'я» та ін.

Іван Нечуй-Левицький

Жад морним морем

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7599-2

Іван Нечуй-Левицький

ДВІ МОСКОВКИ

НАД ЧОРНИМ МОРЕМ

Повісті

До видання увійшли вибрані твори класика українського письменства Івана Нечуя-Левицького (справжнє прізвище — Левицький, 1838–1918): один із перших написаних ним та надрукованих — повість «Дві московки», присвячена селянській тематиці, та соціально-побутова повість

«Над Чорним морем» про боротьбу української інтелігенції за народне просвітництво.

Серію «Богданова шкільна наука» засновано 2013 року

ДВІ МОСКОВКИ

ПОВІСТЬ

I

Раз якось був тихий літній вечір. Сонце стояло вже на вечірньому пружі. Черета звернула з толоки на шлях, простяглася до села і підняла

за собою куряву. По дорозі йшов молодий москаль додому по білету. За плечима в його теліпався ранець та торбина з сухарями; через плече висіла сіра московська шинеля, скручена, як óбід. Мабуть, здалека йшов москаль, бо підбився і насилу-насилу волік свої притомлені ноги.

Курява тихо полягла на стерню, череда ввійшла в село. На яру стояло чимале село; посеред села біліла невеличка нова церква. На самому низу блищав ставочок, один і другий, а кругом його і понад греблею росли густі, високі, зелені та кучеряві верби.

Москаль став, подивився на село, а далі сів на окопі та й почав насипати тютюну в люльку.

«Господи! — подумав москаль. — П'ять літ вже, як я вийшов з Момотів, а вже вони й більші стали, вже й церква нова, і верби понад ставками поросли такі великі... Що ж то діється тут у селі? Чи жива, чи здорова моя стара мати, чи, може, спочиває вже на кладовищі?.. — І москаль похилив голову... — А парубки, а дівчата, з котрими я гуляв колись! Мабуть, парубки вже всі поженились, а дівчата заміж повиходили. Чи вийшла то Настя та Мотря? А гарні були дівчата! Гарні, мабуть, з їх і молодиці!..»

Москаль встав і на силу поволік потомлені ноги тихесенько до села.

А тим часом за ставком, за густими вербами, на сінешнім порозі, під маленькою хатиною сиділа стара Хомиха Варка. Старенька й невелика була Хомишина хата, одним одна на всім огороді. Коло неї ані комори, ані загороди, ані хлівця. Тільки на причілку була притулена до хати якась повіточка, а там лежало трохи хворосту, стояла стара терниця та бительня та валялися два щербаті глиняники. Весь огород заріс густою та високою травою. Перед хатиною, на маленьких грядочках, росла картопля, буряки та цибуля. На два ступені од дверей зелений горбик з лядою — то погріб бабин. За хатою десять вишень та дві груші — ото й усе хазяйство Хомишине...

Хомиха сиділа на порозі, поглядала на битий шлях та пильнувала над роботою. Вона шила синові сорочку. Знать, не дуже добачали старі очі, бо Хомиха нагнулась над самісіньке полотно. Її руки тряслись; старенький очіпок зсунувся на тім'я; з-під очіпка одвисло пасмо сивої коси, а стара все пильнувала над коміром, вилічувала нитки та вишивала заполоччю. Як же не пильнувати матері, коли вона шила сорочку задля сина свого Василя, котрого виглядала що Божого дня, котрого вона не бачила вже п'ять років, з того часу, як його взяли в москалі.

Хомиха націлилась ниткою до вушка та й не потрапила. Тоді вона встала, прикрила очі рукою, глянула на сонце, а потім на шлях...

«І знов минув день, вже й вечір настав, а мого сина нема та й нема! — думала Хомиха... — Вже другі москалі давно поприходили, а про мого Василя ні чутки, ні вістки».

І не один день сиділа Хомиха на порозі та виглядала свого сина. І тепер знов сіла вона на призьбі, підперла голову рукою; її очі впали на широку дорогу, на далекий ліс, на далеке небо, а думка, як та птиця, полинула десь далеко, в чужу сторону. «Чи живий він, чи здоровий, — думала вона, — чи прибуде до мене? Чого не трапляється москалеві на чужій стороні? Може, його на війні вбито, може, його звір зачепив у

лісі темної ночі, а може, де занедужав на чужині, лежить один і нікому порадоньки дати». Літає материна думка то по степах широких, то по темному лісі в глуху темну ніч, то бачить вона його слабого, недужого, в якійсь чужій хаті, між чужими людьми, то на битій дорозі, де на його напали недобрі люди. А серце материне ниє та ниє...

Встала стара, перехрестилась, помолилась за сина і попленталась в хату з болячою душею. А тим часом в одному вікні, потім в другому заманячив червоний комір. Сінешні двері рипнули, одчинилась хата, і перед Хомихою, як з-під землі виріс, з'явився її син Василь.

Вечірнє сонце блиснуло на його в вікно. Високий та тонкий стояв перед нею син; чорні кучері, лице, одежа — все припало пилом.

Стара аж руками вдарила об поли, аж затрусилась.

— Добровечір, мамо! — промовив Василь. — Чи пізнаєте мене?

Стара крикнула, кинулась до його й заголосила...

— Як ти виріс, сину, який став високий!

— А ви, мамо, старі стали, такі старі!

— Ох, час, сину, вмирати! Та тепер мені за всі голови! Я побачила тебе — і мені вмирати буде легше.

Стара махнула неначе з радощів рукою, втерла сльози рукавом.

— Не плачте, мамо, — промовив Василь. — Я ж, бачте, слава Богу, вернувся живий і здоровий.

Василь зняв з плечей ранець і торбину, поклав під лавою. Стара завешталась по хаті, неначе помолодшала; не знала, що й робити, що й почати. До всього кидалась, нащось одчиняла скриню, чогось шукала і не знала, чого шукає; чогось побігла в сіни, а послі знов вернулась в хату. Василь попросив води вмитись. Налила Хомиха води в полумисок, достала з скрині білий рушник, знайшла сорочки, — рада б сама умивати і втирати свого Василя.

Аж повеселішала Хомишина хата! В печі палає полум'я, кипить вечеря. Засвітила Хомиха каганець і сіла різати галушки. Василь сидів кінець стола на лаві. Як смола, чорніли його кучері при білій сорочці з

вишиваним коміром, а запалене молоде лице, обмите свіжою водою, засвітилось при світлі, як свіжий мак на городі. Поки засягає шапка — білів лоб, а на йому чорніли дві брови, неначе дві п'явки впилися в біле тіло. Карі очі блищали, як свічки. Хороший, свіжий та молодий був Василь Хоменко.

Хомиха качала корж, а очей не зводила з сина. Василь кинувся помагати матері.

— Сиди, сину, та спочивай після далекої дороги, — каже мати, — ти гість в моїй хаті; сиди, сину, а я на тебе буду дивитись, надивлятись... Розкажи мені, сину, де ти так барився, чи не трапилась тобі яка пригода в далекій дорозі? Де ти бував, що бачив? Чи добре було тобі в москалях?

Рипнули двері; в хату ввійшла молода дівчина.

— Добровечір, — сказала вона тихо, — позичте вогню! — промовила вона ці слова та й поставила на припічок дві покришки.

Хомиха встала, вигорнула вогню і поклала в покришку, а дівчина стояла коло порога та несміливо поглядала на Василя.

Виходила вона проти череди і вгледіла Василя, як він сидів на окопі; загледіла вона його карі очі, чорні брови, стан тоненький, і впали їй в думку ті очі, ті брови, і випали з думки і вівці, і корови, і череда. Задивилась дівчина на козака, а вівці минули свій двір, повтікали, розбрелися по бур'янах, корова зайшла в чужий город.

Дівчина пішла з хати, а Василеві й байдуже! Навіть не спитав матері, чия вона.

— Розкажи ж мені, сину, чи добре було тобі в москалях, — питала мати.

— Було, мамо, всього, а більш того, що було недобре. Сумно та чудно було мені, як везли мене до прийому, як голили лоб... Тоді здавалось мені, що я йду десь на другий світ. А потім обізнався, оговтався, пішов регіт та сміх між некрутами. А некрути все молоді та веселі! Було, оце хто засумує, то й на сміх підіймуть. Та недовго ми жартували! Оддали

нас в науку дядькові — старому москалеві. Що за страшний був той дядько! Що за лихий! Мордатий, патлатий, рудий та головатий. Очі здорові, як у пугача, червоні вусища, як у старого кота, лице з одного боку синє, з другого червоне та цілісіньке в прищах. І тепер, мамо, як згадаю, то аж затрушусь.

Оце, було, поставить нас у ряд, щоб то муштрувати. Стоїмо неначе й так, як він, було, каже: і руки опустим, і лице задерем угору, аж тобі жили луцять поза шиєю. Ні та й ні! Не так та й не так! Піде, було, поза спинами та й давай тебе місити кулаками по спині! Зайде спереду — не так лице держиш! Трісь тебе по щоці, аж голова перекрутиться! А він, червоний та злющий, кричить: «Не поворачивай рожи! прямо держи!» Та по другій щоці. Отак-то, мамо! Б'є по щоці, а ти держи голову, неначе він тебе гостинцями годує.

Почали нас муштрувати з рушницями. «Праву ногу вперед!» — було, крикне. Ти й витягаєш її поперед себе, як ломаку. «Не так!» — кричить він та по нозі рушницею. Зомліє, було, нога, захрущить кістка, піде вогонь од ноги по тілу, коліне аж у голові, а ти стій, не ворущись! Дотерпів я, Господи! Утомишся, було, перемучишся, прийдеш у казарми, а там дадуть тобі кулешу, як води, а в воді — крупа крупу доганяє...

Хомиха слухала, а сльоза за сльозою капала з лиця на руки, на тісто...

— Не плачте-бо, мамо, а то я й розказувати не буду. Все то було, та минуло. Теперечка я й живий, і здоровий; тепер я з вами. Чого ж вам плакати?

— А чи надовго ти зо мною, — одказала мати.

Щоб не завдавати жалю матері, Василь почав розказувати, де він бував, яких людей траплялося йому бачити. І довго-довго він розказував. Вже стара подала й вечерю, вже вони й повечеряли, а стара мати не втомилась, слухаючи свого гостя дорогого.

Погасло в хаті світло. Хомиха лягла на полу, а Василя поклала в сінях. Ясний місяць заглянув у віконця, заблищали невеличкі шибки

з темними рямцями, пішов блиск по всій хаті. Забілів комин, зачорнів рядок горшків на полиці. На образах насилу мріли святі. Довго не спала стара, підперши голову долонею. Пішла думка за думкою, жаль за жалем, як одна хвиля за другою довго котиться, навіть тоді, як вітер зтихне. Згадала вона свого старого покійника, і як вона заміж йшла, і як Василь бігав хлопчиком, і як його в москалі брали. Розмова з Василем роз'ятрила старе серце, старі рани, вже загоєні старістю та швидким текучим часом. Згадала вона про своє горе, що перетерпіла на своєму довгому віку. А тим часом важко було їй і легко на серці! І почула вона, що недавно полито її серце боляче неначе цілющою водою; то думка злинула в її душу — про сина Василя. Василь, її останній, живий син, вернувся додому. Тепер вона одпочине на старість! Її Василь догляне, й нагодує, й напоїть, дорогий Василь її поховає, закриє її очі своїми любими руками.

А тим часом перед сонними очима старої мигнуло свіже лице Василеве, неначе квітка розцвілася од одного разу, а за ним виглянуло десь з кутка лице молоді молодиці. Стара сидить на лежанці та колише малого онучка, а молодиця-невістка порається коло печі. І стало їй легко, дуже легко на серці, неначе вернулись її луччі, молодші літа, неначе вона вдруге народилась на світ. І здається їй в дрімоті, що вона вже сама, молода й хороша, порається в своїй хатині, а покійник її, молодий та гарний, сидить на лаві та говорить до неї. Прокинулась стара та й перехрестилась. Через годину все поснуло, навіть сни поснули в душі, побитій горем та нуждою. Один тільки цвіркун цвірчав у куточку під полом...

II

На другий день було чимале свято. Надворі було тихо та ясно. Сонце піднялося височенько, роса висохла; над ставками, над садками затремтіло ясне марево. Задзвонили до церкви. По улицах йшли люди до церкви; чоловіки в нових свитках і шапках виступали з повагом, за

ними йшли молодіці з малими дітьми на руках, а коло їх купами бігли невеличкі дівчатка в материних юбках, хлопчики в батькових шапках і в одних сорочках. Дівчата йшли по дві, по три, в стрічках і квітках, в червоних чоботях, в ситцевих юбках або горсетах.

З Хомишиної хатини вийшов Василь і пішов по улиці до церкви. На йому був московський мундир з червоним коміром, козирок з червоною стрічкою навкруги. Мідні гудзики блищали на сонці, а на грудях теліпалось дві медалі. Як весело йому було на тій улиці, де він колись гуляв, як був малим хлопцем! Він приглядався до кожної хати, до кожного дерева, що росло на огородах і в садках: все було йому неначе рідне, все осміхалось до його, говорило до його. «От ті верби під горою, де ми колись збиралися на улицю! Он хата титарева! Хороша була Настя-титарівна! Де то вона тепереньки?»

Зустрічались з ним люди, та все свої — знакомі. Зустрічалось й товариство, чоломкалось з ним, розмовляло. Дехто й оженився, дехто ще й досі парубкував. Дівчата пильно поглядали на москаля, доганяли, випереджали, щоб подивитись на його.

Поперед Василя йшли дві дівчини. Голови в їх були завітчані червоними квітками; до самого пояса вітер розвівав по плечах стрічки. На їх були однакові горсети, однакові червоні чоботи, сорочки їх були вишиті однаковим хмелем. Видно було, що йдуть дві подруги.

— Чого це ми так біжимо, — промовила одна до одної, озирнувшись назад, — ще встигнемо до церкви. Не біжимо так, сестрице!

І пішли вони тихіше, пішли тим, що побачили позад себе Василя. Їм хотілось подивитись на його.

Василь порівнявся з ними, сказав їм «добридень» і почав розглядати дівчат, звичайно, як москаль, та ще й молодий. Він зараз пізнав одну: то була та дівчина, що прибігала вчора позичати вогню. Тільки яка вона тепер гарна в квітках та зеленому горсеті!

А дівчата наче й не дивились на Василя, одказали йому «доброго здоров'я», не піднімаючи очей од землі. Але скоса та скоса розгледіли, які очі, які й брови у Василя. Одні дівчата вміють розглядати, не дивлячись прямо в вічі!

А дівчата були й справді гарні! Що позичала вогню, та звалась Ганною, а друга — Мариною. Ганна була невеличка з себе, з невеличким лицем, але повновида й кругловида. Підборідочок у неї був невеличкий, кругленький, як волоський горішок. Темно-русі брови лежали низько, над самими очима. Сині невеличкі очі світились тихо-тихо, як підіймала вона віка. Тільки вона все спускала очі вниз, все неначе щось думала. Гарна була Ганна, як було оце сяде, та задумається, та спустить свої довгі, густі вії на повні щоки.

Подруга її Марина була чорнява, аж трохи смуглява: її дражнили циганкою, як була вона малою. Товсті чорні коси тричі обплітали її голову. Лице в неї було довгеньке, внизу гостре і видавалось вперед, а надто той тоненький ніс та повні, не дуже тонкі губи, що червоніли, як добре червоне намисто. На височенькому рівному чолі, високо над ясними чорними блискучими очима вигнулись, як дві веселки, дві тонкі чорні, аж неначе сині, брови. Як терночок, чорні швидкі очі плавали по білих, неначе підсинених білках. А на смуглявих щоках грав рум'янець, немов тая весняна рожа, а червоні губи цвіли червоним цвітом півонії...

Марина була смілива й проворна. Без неї не обходилась на селі ніяка гулянка. Ще змалку вона виводила танець на веснянках, а як, було, вдарять музики в струги, Марина не встоїть і не втерпить! То дріботить, то тихо попливе, як вутка по воді, поводить станом та головою. Настане літо, заведеться вулиця, Марина перша, було, подає

голос, перша заспіває пісню, та голосно-голосно, на все село, збере, було, зараз кругом себе дівчат, а надто хлопців. Проворна була Марина.

Не її, а вона хлопців, було, зачіпає. Тим-то й боялись її сватати, тим-то недобра чутка про неї пішла поміж говорухами, цокотухами.

Ганна була тиха та смутна. Сяде, було, між дівчатами, спустить очі та й задумається.

Вони полюбили одна другу і стали подругами. Василь одійшов вже далеченько та все оглядався до дівчат. «Та й гарна ж ота дівчина білява! — думав він собі. — Аж спитаю в матері, чия вона».

В церкві людей було повнісінько. У правому притворі стояли чоловіки та парубки, у лівому — діди, серед церкви — малі хлопці, а в бабинці — молодиці та дівчата. Василь, як москаль, став по самому переду, де звичайно стоять на селах панки, да підпанки, та попаді з дочками.

Старий сивий священник тихенько правив службу. В церкві було душно, як на печі. Глянув Василь в бабинець, а там стояли поруч, коло його матері, ті самі дівчата: Ганна з Мариною. Подивився на їх Василь і закрасив собою весь світ разом для обох дівчат! Їм здалось, що Хомиха така добра бабуся, що й на світі добрішої немає. Їм здалось, що й дяки краще заспівали, і священник краще зачитав. Почали дяки співати якоїсь жалібної пісні, а в Ганни сльози покотились з очей...

Служба Божа кінчалась. Хлопці кинулись до корогвів і трохи за їх не побились: кожному хотілось носити корогву кругом церкви. Староста в синій суконній свиті виносив з вівтаря Євангелія та образи, понакривані шовковими хустками, і роздавав їх багатилям. Дехто одмагався, дехто брав з повагою, неначебто йому й слід було. Нашому москалеві дали носити образ, напнутий червоною хусткою.

Вийшла процесія з церкви, а за нею посипався народ. Сонце піднялось високо; надворі було так ясно, що й глянути було трудно, не заплющивши трохи очей. Чоловічі голови без шапок чорніли, неначе недавно пооране поле; дівчата в квітках, молодиці в нових червоних та

зелених хустках цвіли, як мак на городі. По цвинтарі бігали хлопці та малі дівчата, ганяючись за жидівською козою. Ганна з Мариною стояли коло дзвіниці і очей не зводили з Василя. А його чорні кучері аж лисніли на сонці, чорні брови здавались ще чорніші, ясні очі — ще ясніші.

Прийшов Василь додому, пообідав з матір'ю, що Бог послав, сів на лавці та й задумався.

— Чого задумався, сину? — питає мати. — Невесело в моїй хаті молодому козакові при старій бабі? Сьогодні празник; йди, сину, гуляти, розглядай дівчат, а я, стара, ляжу та трохи одпочину.

— Мамо! Чия то дівчина приходила до нас вчора позичати вогню?

— Тихоненкова Василева, сину; звуть її Ганною, — промовила мати та й засміялась. «Одже ж буду мати швидко невістку», — подумала вона собі. — Вона коло мене стояла в церкві, — каже мати. — Гарна та привітна дівчина! І добридень мені оддала, і намітку на мені поправила, і розговорилася зо мною любо, і дивилась мені в вічі привітно. Господи, яка гарна та моторна дівчина.

Взяв Василь шапку і потягся по селу. Серед села, край великого зеленого вигону, стояла корчма. Коло корчми росли високі старі верби. Під тими вербами збиралися хлопці та дівчата на гулянку. Василь згадав про те місце, про ті верби, під котрими він колись гуляв, і простягся на музики, під верби.

Ясно та тепло було надворі. На синьому небі ані хмариночки. Зеленіли верби, зеленіли садки, зеленів вигон, а під вербами чорніла велика купа людей, неначе великий рій вийшов з вулика та й сів під вербою. На колоді сиділи музики з скрипками, цимбалами та решетом. Кругом музик обступили хлопці та дівчата. Старий сивий дід вигравав на цимбалах, аж сива борода тряслася і спідня губа одвисла. Молоді чорняві скрипачі позакидали назад голови, так що на їх ледве держались шапки. І на скрипках грали, і на чорнобривих дівчат моргали. Хлопці наймали своїм дівчатам музики по три шага за

танець.

Тихо виступали в круг дівчата, побравшись по дві попід руки, тільки бряжчали на шиї разки доброго намиста та дукачі. В першій парі йшла Марина, а за нею дівчата, то перекручувались, схопившись руками за плечі, то знов брались попід руки і танцювали кружком. То знов Марина розривала рядок і починала крутитись, а за нею дівчата парами літали тихо й швидко, неначе зграя галок заворушилася, зароїлася в синьому небі.

Як орли на сірих вуток, як яструби на сизих голубів, налітали парубки — розганяли дівчат, як полохливих ластівок, і починали козака. Загула, застогнала земля під козацькими підковами! Орють землю закаблуками, рвуть траву зелену з корінням підкови! А хлопці, взявшись в боки, закинувши шапки набакир, то підуть навприсядки, то задріботять ногами, то вдарять тропака, то знов плеснуть в долоні, знов підуть навприсядки, аж земля стугонить. Розмахують руками, розкидають ногами, а од свисту аж у вухах лящить!

Перестали хлопці, почали дівчата. А поперед усіх Марина! Чорні очі зайнялися, так і горять, так і блищать! З лиця пащить вогнем! Лице горить, як півонія на сонці. Марина танцює і других в танець тягне. Хлопці змовились та нищечком наймають музики. Музики вдарять голосніше, дрібніше, Марина, як метіль, полетить швидше й легше!

Дівчата вже нищечком сміялись, шептались, торкаючи одна одну. Хлопці підгукували, приказували й присвистували.

Василь розглядав дівчат і дуже гарних, і гарних, і зовсім поганих, та не знайшов він між ними Ганни Тихонівни. І невесело грали неначе музики, не любі йому стали й танці. Задививсь Василь на Маринині очі, на її брови, а думка його літала десь далеко, там, де видно було верби в Тихоненковому городі...

Тим часом сонце спустилось низенько; потюпали руки граючи, потюпали ноги танцюючи. Пішли музики по улиці, виграваючи, а за ними слідком побігли малі діти. Розбіглись дівчата воду носити, вівці

заганяти, вечерю варити. Побрів і Василь десь з хлопцями.

Сонечко зайшло, і надворі почало вже темніти. На заході небо червоніло жаром, неначе в печі вигорювало; на сході понад зеленим лісом небо було синє-синє, аж чорнувате, а на йому подекуди плавали невеличкі червоні хмарочки, тліли й жевріли, неначе жар в темних челюстях вечірньою добою. Гасло полум'я на заході, дотлівали червоні хмарки, займались подекуди серед неба ясні зорі. А чорна ніч простелювалась чорним сукном по селу, по садках та лісах; тільки блищали білі стіни хат проти заходу, а на яру ставочки здавались якимись продухвинами в другий, інший світ з таким же темно-синім небом, з такими ж зорями по небі.

На селі почалися дівчачі та парубочі співи. Одна улица на однім кутку співала одну пісню, а десь далеко друга й третя улица гукали іншої. Десь далеко затягли самі парубки і заглушили всі улиці. Через став перегукувались, жартуючи, дівчата та переспівувались:

*Я по сім боці,
Ти по тім боці!
Передайся до мене!
В мене біле личко,
В тебе чорні брови:
— Ти ж мені до любові!*

А під лісом один козак, мандруючи на улицу, розпочав «чумака» голосно та витяжно, з думою глибокою, з жалем в серці, з жалем в голосі. По всьому селі піднявся галас, неначе все село, все, що було там живе, разом заспівало всяких пісень.

По улиці йшов Василь і не знав, на котру улицу йти. Хто вгадає, де співає Ганна Тихонівна?

За Тихоненковим двором, під гіллястою грушею Василь нагледів дві дівчини: то стояла Ганна з Мариною.

— Добри вечір, — промовив Василь і хотів йти далі, але думка була така, щоб зостатись коло дівчат. Самі ноги якось задержувались на ході.

Марина спинила його і задріботіла:

— Куди це так, Василю! Певно, на вулицю? Де дівчата, там і вулиця. Нас тут дві; залишайся з нами, і буде в нас вулиця; а коли хоч, ми тобі дорогу покажемо на нашу вулицю.

На горбику під вербами сиділа купа дівчат, між ними подекуди сиділи й стояли хлопці. Ще оддалеки чуть було їх веселий сміх, жарти. То заспіває вся купа пісню, то знов жартує, регоче.

Од купи поодрізнявалось кілька пар хлопців та дівчат і посідали оддалеки, пообнімавшись і розмовляючи.

Василь наблизився до вулиці; парубки зараз примітили москаля.

— Чого топчеш дорогу до наших дівчат, москалю, — загомонів один, — шукай московок, а сюди не ходи, бо понесеш додому полатані боки.

Василь з Ганною та Мариною сіли осторонь од вулиці.

З-за темного лісу виглянув місяць, показуючи блискучого широкого лоба, потім глянув очима, а далі викотився увесь, здоровий, як добра хазяйська діжа, червоний, як кров. Тихо піднявся він вгору і полив свій тихий світ на село. Засоромились зорі яснолицього: декотрі поховались і потонули в синьому небі, а сміливіші залились. А в ставочку з-під греблі та верб вийшов другий місяць, а од його через увесь сливе ставочок простягся сніп проміння ясного, блискучого. Дівчата заспівали пісню до місяця:

*Ой місяцю, місяченьку!
Не світи нікому,
Тільки моєму миленькому,
Як йтиме додому.*

Василь поглядав на Ганну, а обидві дівчата — на Василя.

«Та й гарний же Василь! — думала Марина. — Щоки повні, як у дитини, брови тонкі, очі карі, чорний вус тільки що засівається». Ганна поглядала на Василя крадькома й все соромилась, а серце її мліло. При місяці світилося її біле лице, як біла квітка, а Марина навіть при місяці цвіла, як півонія. Василеві очі одпочивали на білій

квітці, на білому личкові, на тих очах, закритих довгими віями. Марина запримітила теє й тяжко зітхнула.

Став місяць трохи насеред неба. На селі все почало стихати. Улиця розходилась. Поговорив Василь трохи, встав, провів дівчат та й повернув до материної хати.

«Одна дівчина, як рожка, друга, як маківка. Гарна маківка, але од рожі кращої квітки нема», — подумав Василь, входячи в хату.

III

Після Другої Пречистої Василь заслав старостів до Ганни Тихонівни. Пішла вістка по селу, прочула теє й Марина. Ходить Марина ні жива ні мертва!

Стара Тихониха трохи сперечалась, а батько згодився. «Іди, дочко, — каже, — нехай тебе Бог благословить! Хоч будеш московка, зате ж будеш вільна, непанщанна. У Василя хата своя. Умре стара мати, нікому ж вона не зостанеться, тільки Василеві».

— Сестриці, голубочки, чи йти мені за москаля? — питала Ганна у дівчат.

— Йди, Ганно, — раjali дівчата, — не жених — то твій талан трапляється тобі: гарний, моторний, чорнобровий, хоч москаль.

— Марино, голубко! Порадь мене, як рідна мати: чи йти мені за його?

Марина зблідла й насилу, велику силу, промовила:

— Тебе, дівко, сватають, а ти вже не дитина, не питай у людей, порадься з своїм серцем, чи бути, чи не бути тобі за ним...

Розпочалось весілля. Ганна просила Марину, кланяючись:

— Просив батько, просила й мати, прошу й я тебе, сестрице, на весілля, та ще й старшою дружкою.

Поцілувала Ганна Марину, а Марина аж іздригнулась!

То вже не подружки — дівчата, що люблять удвох щиро одного козака молодого!..

У неділю, після обіду, завели Ганну на посад. Сидить Ганна на покуті, спустивши очі й не дивлячись на людей. Коло неї сидить поруч Марина, а далі на лаві — менші дружки. Заспівали вони тих жалібних пісень, як молода прощається з чорною косою, дівочою красою, з батьком та матір'ю. Марина зблідла як смерть! Сльоза краплею покотилась по її щоці.

Поставили на столі соснове гільце, обквітчане калиною та барвінком, поклали шишки та коровай. Людей натовпилось повнісінька хата. Хлопчики почіплялись на жердці.

Дружки заспівали жалібної весільної:

*Летять галочки у три рядочки,
А зозуля попереду.
Усі галочки по лузі сіли,
А зозуля на калині.
Усі галочки защебетали,
А зозуля закувала.
Біжать дружечки у три рядочки,
А Ганнуся попереду.
Усі дружечки по лавках сіли,
А Ганнуся на посаді.
Усі дружечки та й заспівали,*

*А Ганнуся заплакала.
Чого ж ти плачеш, гірко ридаєш?
Чи доленьки не маєш?*

І заплакала гірко, тільки не Ганнуся, а Марина, так і залилась, так і вмилась сльозами і закрила очі рукавом.

А молодиці шепчуть:

— Плаче, бо заміж хоче, та ніхто не сватає! А ніхто більше не винен, як стара мати! Таки розпустила дочку ще змалечку.

Минуло зо два роки після Василевого весілля, а яка велика зміна стала на Хомишиній оселі! Хто бачив той ґрунт тоді, як Хомиха, на порозі сидючи, виглядала свого сина, той й зроду не пізнав би його теперечки! Де колись був перелаз через старий тин, тепер там стояли нові тесові ворота. Огорожа кругом нова, висока, хазяйська. Стара Хомишина хатина притулилась позад новісінької білесенької хатки, неначе сховалась, гуляючи в піжмурки: Василь переробив її на кімнату. На подвір'ї стояла нова повітка, нова невеличка комора. В зелений огород, в веселий садочок дивилася біла хата, як трьома очима, трьома блискучими новими вікнами з червоними, помальованими рамами. Під вікнами насадила Ганна бузку, любистку, півників та півонії. Од причілка цвів кущ панської рожі, цвіли всякі квітки: й гвоздики, й чорнобривці, й царська борідка, й кручені паничі.

Василь не лінувався, хазяйнував, і Ганна не любила празникувати в будень; вона знала, що Василь був бідний, знала вона, що й сама привезла од матері порожню скриню. Про те нагадала їй свекруха. Дуже добра була в Ганни свекруха, але таки раз, жартуючи, нагадала, що Ганна привезла з дому дуже легку скриню.

Настане, було, осінь і зима. Василь з Ганною стають на роботу в сахарні. А сахарня була недалечке од села на ставку.

Цілий день, було, вони працюють в сахарні, а після вечірньої зміни йдуть додому. А стара мати всьому порядок дає в хаті: і прибере, й догляне, і вечеряти наварить. Велике добро дітям стара, добра нелайлива мати в хаті! Вона всьому порадиця, велика поміч дітям.

Зносять діти потроху гроші до хати, а мати лічить, порядкує, а що зайве — ховає в скриню на самісіньке дно.

Починається весна. Василь стає у багатирів орати, ралити, сіяти. Аби добра воля, а робота буде. А тут підростають буряки: зеленіють українські поля буряковим листом, як те море зелене. Розпочинається полоття; народ висипає на буряки з сапами. Од ранку до вечора виспівують дівчата та молодиці, а окономи грають кіньми, звертаючи туди, де кращі дівчата, де побачать чорні очі та брови.

Василь з Ганною стоять на двох грядках поруч, далеко поперед усіх врізались в зелене бадилля, а за ними рушником простяглася чорна виполота полоса з двома рядками буряків.

Починаються жнива, заробляють вони хліб, жнуть за сніп і озимину, й ярину. А там знов копають буряки та возять до сахарні. Діла є доволі!

А стара мати сидить дома, потроху пряде, та шиє, та колише в запічку маленького онучка Івася, виспівуючи «коточка». Теплий запічок, малий онучок — от і все щастя старої Хомихи. Одного вона ждала спокійно, неначе якого гостя, — тихої, ненаглої смерті.

«Коли б мене Бог привів отут вмерти при дітях! Більше нічого й не прошу я в Бога. Вони б мені й очі закрили, оплакали б мене, й поховали б мене. І здається мені, — було каже вона, — неначе й веселіш вмирати і в домовину лягати при дітях». Як часом небагато треба людині для щастя. А старій бабі не судилося навіть і таке щастя!..

IV

В неділю вранці, якимось перед Зеленими святками, була тиха, ясна, не дуже гаряча погода. Сонце піднялося височенько. Були вже пізні обіди, а люди з церкви ще не вийшли. І гори, й долини, і поля, і сади, і ставок, і хати були залиті й облиті чистим, прозорчастим, білим, як срібло, світлом. Хто виходив тоді з хати, мусив очі заплющувати од великого блиску. Над ставком, над садками миготіло, грало, лилося хвилями

золоте марево, неначе на повітрі ворушилися якісь пасма тонких золотих ниточок. Куди не кинеш оком, скрізь весело та любо! Зеленіла молода бутвина на городах, зеленіли поля, садки, зеленіли розкішні бур'яни та бузина. А над зеленою землею синє-синє та глибоке літнє небо; а між небом та землею золоте сонце та хвиля світова. І весело, й любо, і радісно! І не до одного веселого, навіть до нещасного, безталанного сміялось небо, сміялася земля, сміялося сонечко ясне, а ставочок між зеленими горами, між зеленими вербами та садами неначе реготавсь!..

Як же весело тоді світило сонце щасливій Ганні і всій сім'ї старої Хомихи!

Вийшли люди з церкви і розійшлися по хатах. На перелазі, схопившись руками за два кілки, з'явилась, як з землі виросла, Ганна. То не зозуля прилинула в Хомишин садочок, то Ганна перескочила через перелаз в свій огород.

Перейшла вона город і садок, вся убрана, й швидка, й весела, неначе хто переніс через оселю пучок червоної калини. Пишно вив'язала Ганна голову, як та краля, червоною великою хусткою з білими та зеленими китицями. На ногах горять, мов жар, червоні сап'янці. А на шії десять разків різаного доброго намиста.

Брязнуло намисто! Ганна перелетіла через другий перелаз, під хатою, а на білій стіні, проти сонця, неначе полум'я зайнялося, влетіло в сіни, тільки червонястий одлиск майнув по білих стінах.

На виду стала Ганна повніша, з себе показніша: ще краща була вона молодницею, ніж дівкою. І од сонця не запалилася. Вона не боялась сонця.

В хаті було душно. В печі шкварчали горшки, поприставлювані до жару. Серед стола, на білій скатерті, лежав хліб та сіль. Комин був білий, на йому не видно ні цятиночки! Лежанка, челюсті й припічок неначе тільки що були помальовані червоною глиною. В хаті похазяйській, чисто, лавки й вікна помиті, а на вікнах стоять в кухликах

квітки. Над столом висить новий, хороший образ з Києва, аж на чотири особи; на образах рушники, шиті орлами та хмелем. Скриня заслана килимом, а постіль та піл — білим рядом. І чисто, й по-хазяйській було в хаті.

В кімнаті на лежанці сиділа стара, гойдала унука, посадивши в колисці та приспівуючи дитячих пісень.

— Сип, дочко, обідати, — казала мати.

— Нехай, мамо, Василь надійде, — одказала Ганна.

А тут і Василь вступив у хату в новім чорнім каптанці з фабрицького сукна, підперезаний зеленим поясом. На йому не було й сліду московського. Чорний волос, чорний вус аж вилискувався; на виду він був здоровий чоловік, свіжий і повний, звичайно як чоловік саме в силі.

Скинула Ганна юбку, закачала рукави, обгорнулась хустиною й почала подавати обідати.

Сіла за стіл стара мати — на покуті з малим унучком. Страва була добра. Ганна вміла зварити й спекти по-хазяйській.

Упоравшись після обіду, Ганна вийшла оглядати огородину. Там під причілком, підклавши свитину під голови, приліг в холодку Василь. А стара мати, надівши кожух, як серед зими, вийшла з унучком під хату й сіла проти сонця. Бабі й літо не літо! Повіє вітерець, а баба вже й труситься, як та овечка.

Василь розлігся на призьбі; чорний волос розсипався навкруги по призьбі. Ганна прийшла й сіла у його в головах.

— Як хороше сього року зійшла наша огородина, — промовила Ганна, — буде все — й цибуля буде, й огірки будуть.

Аж любо було глянути, так гарно все посходило! Зелена піддимка розрослася, як зелене руно; висадки пішли в кущі, а цибуля погналась в стрілки; сіянець повитикався з грядки густо, як щіть. Морква вкрила землю, неначе зеленим жабуринням. І вздовж, і впоперек по грядках гуляли в хрещика зелені ряди гостролистої кукурудзи та

широколистого соняшника. А кругом грядок, по зеленій траві розлізлося довгими ужами та батогами на всі боки розкішне, сите гарбузове бадилля, піднімаючи з трави зелені кінчики з зеленими вусиками. Квочка з курчатами, той лихий ворог сільських хазяйок, кублилась в моркві, перекинувшись проти сонця. У самому кутку паслося телятко, прив'язане вірьовкою до кілка.

Ганна нагнала квочку. Курчата пошилися по траві до вишника.

— Гарна, дуже гарна сього року огородина, — промовила знов Ганна.

— Буде все... А чи буде-то в нас хліб, жінко! У нас поля нема.

— Як у людей буде, то й у нас буде. Аби люди, а хліб буде, — одказала Ганна.

— Ні, Ганно, — говорив далі Василь, не розплющуючи очей, — якби я мав свою ниву, якби я мав кілька пар волів, тоді б я знав, що в нас хліб буде.

— Що ж робити, коли нема...

Не розплющуючи очей, Василь почав неначе говорити сам до себе:

— Як гляну я часом, як іде чий-небудь хазяйський плуг по полю в три пари круторогих сивих волів, як ходжу я за чужим плугом та одрізую скибку чорної сирої ріллі, то в мене аж серце замирає! Коли б мені, думаю, таких три пари волів та добрий плуг, то не треба б тоді мені ні царства, ні панства. Ходив би я за ними, як за своїми дітьми! Напував, годував би їх, сам недоїдав. Настала б весна, як тільки заспіває в полі жайворонок, спорядив би я свій плуг, та попереду подивився б, як ідуть мої круторогі з двора на поле, махаючи головами... А там би орав та орав свою чи чужу ниву, а ти б, серце, мені воли поганяла та обідати виносила.

Василь розплющив трохи сонні очі, підняв їх угору і глянув через свій лоб на Ганну.

Ганна сиділа, склавши руки й спустивши голову. Мабуть, і їй схотілось поля і трьох пар волів...

— Тільки бозна, чи довго я хазяйнуватиму отут в своїй господі! —

промовив Василь, підперши голову рукою. — Не тепер, то в четвер мене повернуть до війська, і я покину і хазяйство, і тебе, моя доле, і хтозна, коли мене Бог поверне до своєї господи!

Ганні кольнуло в грудях коло самісінького серця; зітхнула вона і похнюпила голову. І їй не вперше приходила така думка, тільки їй здавалась думка — думкою, та й годі!

— Не хотілось би йти знов до війська, — казав Василь. — Не люблю мені бути москалем. Воно, бач, і робота москалям не катзна-яка! Одбудемо той муштер, та й гуляй, скільки схочеш. Гуляють наші москалі, грають в карти, п'ють горілку. А мені така гулянка не в думці. Не люблю я швендяти по світу, між чужими людьми, по чужих хатах. Люблю я своє село, своє хазяйство, свою хату — та тебе, моя доле.

— Але ж, Василю, ти швидко знов вернешся додому? — спитала Ганна.

— Вернусь, може, на годину, а вислужусь хіба аж на старість!..

Якраз тоді саме за хатою коло воріт забрехав Барбос, неначе на вовка, а не на чоловіка. А стара мати кинулась обороняти, бо чуть було, що говорила: «А вон, проклятий! А чи не підеш ти, поганий!»

А Барбос і брехав, і заливався, аж вив, аж скиглив, неначе вів кого за поли од воріт до причілка.

З-за причілкового угла Ганна побачила через тин Барбосову морду з роззявленим ротом, з вишкіреними зубами, з лютими очима. Собака вила, гарчала, аж гризла тин.

На перелазі з'явилася чоловіча голова, здорова, з довгими закрученими вусами, з червоним лицем. То був момотянський осавула, що загадував людям на панщину.

— Добридень, — сказав він, не знявши шапки і не уклонившись гаразд по-людській.

— Доброго здоров'я, — одказав Василь, а сам побілів, як полотно. Чуло щось недобре і Ганнине серце; ледве встояла на

ногах. Осавула ніколи не віщував людям добра.

«Чого ж оце прийшов до нас осавула! — думала мати. — В нашій хаті, благодарити Господа милосердного, немає кому загадувати на панщину. Ми люди вольні. Але піду спитаю».

Пішла стара з дитиною, схилилась на тин та й почала слухати.

— Годі тобі, москалику, жартувати з жінкою! — почав осавула. — Прийшла з стану бумага, щоб ти завтра виряджався у Київ, в поход. Гляди ж! Завтра світом!

Од такої речі троє недавно веселих, щасливих людей стало на одному місці нерушимо, немов громом пришиблені.

Осавула стрибнув через перелаз. Барбос кинувся до його і повів його за ворота, гризучи його палицю.

Після Василевого весілля смуткувала Марина осінь, смуткувала й зиму, а на Різдво вже й розвеселилась! Знов держить вона перед чи на весіллях, чи на музиках. Хлопці липнуть до неї, як бджоли до меду, та не сватають, бо матері заказали їм старостів слати до Марини. А Марина знов весела та співуча! З гарними хлопцями жартує, і постоїть, і побалакає, а поганому часом і по щоці дасть нишком та тишком. Чи на музиках, чи на весіллях увивається коло Марини чорнобривий ткач Микола, і почав ходити до неї, стежку топтати...

Зацокотіли молодиці по селу, що Марина й сяка й така. Марина постояла з хлопцем під вишнями, а слава пішла по селу, що Марині парубки ніби хотіли косу одрізати, що Марина швидко покриткою стане.

Нема спокою людським язикам, нема спокою й Марині од такої поговірки!

— Не сплять, не дрімають мої воріженьки, — було, каже Марина, — славили мене, молоду. Нехай судять, нехай наговоряться до часу — до пори! Схочу, прийде така година, що всі вони поніміють. Піду заміж, хто трапиться! На злість моїм лихим ворогам, на злість ткачеві піду заміж!

На Меланки, проти Нового року, побігла Марина слухати під вікна з першим млинцем.

— А чи не підеш ти, проклята! — крикнула сусіда на кішку.

«Піду... піду заміж цих М'ясниць», — думала Марина.

З того часу, як настане, було, вечір, Марина прибирається й причісується. Забрешуть собаки надворі, рипнуть сінешні двері, а в Марини і в душі похолоне...

«Піду заміж на злість ворогам і парубкам! Піду за того, хто перший трапиться. Доки ж з мене будуть глузувати лихі люди! Хіба ж я не дівка, та ще й не хороша?..»

Трапився Марині москаль, яких багато на світі, не поганий і не гарний, вже немолодий, і не сподобався їй. Пішла Марина світ за очі, як з мосту та в воду...

Жила Марина з чоловіком місяць, жила й другий, і вбачає вона, що пішла заміж не на злість своїм ворогам та ткачеві, а на своє безталання! Молода, весела, жартлива, вона і не гадала об тім, як важко з нелюбим цілий вік жити. Вона думала, що тільки в піснях жіночих співають, як тяжко з нелюбом жити, нелюба любити, з нелюбом розмовляти. Як накрила голову очіпком, тоді побачила, що й справді важко нелюба любити!

Ввечері прийде, було, її москаль з роботи, радий та веселий, а Марині при йому світ немилий! Засумує, задумається і ходить по хаті, мов нежива, і діло робить, як мокре горить!

Москаль жартує, дивиться їй любо в вічі, бере її за руку. А Марині світ немилий! Покладе їй руку на шию, а їй здається, що він вірьовкою обвив її горло; схилиться він на плече — голова його важка, як камінь, поцілує — неначе гадина яка, холодна й слизька, доторкнеться до її лица, гарячого й молодого, а його вус кудлатий — неначе здоровий павук лазить по її лиці...

Тільки й обороняється Марина од нелюба думкою про милого, тільки тоді не так гидує вона, як між нею та чоловіком стане думка про милого Василя, як вбачає вона в мислі чорний вус, біле личко Василеве. І та гаряча, солодка думка закриє її од немилого жарту, од гидкого женихання, неначе од гадини, та думка сміється до неї і гріє її серце, як весняне сонечко.

І почала жити Марина тільки тією думкою та завидувати Ганні. Піде, було, та гляне на Василя через тин, поміж зеленим листом вишника, і легше їй стане на душі.

А як піде, було, її чоловік з хати. Марині аж легше дихати! Неначе збулася якого лиха! І порається вона жвавіше, і погляд її веселіший, і говорить Марина сама до себе:

— Горе мені, недоле моя! Занапастила я свій вік веселий дівочий, зав'язала я собі світ! І плакати, й нарікати нема на кого, тільки на себе. Нерозумна, я зав'язала собі голівоньку — думала, на часок, а тепер не розв'яжу вже довіку. Кажуть, треба любити чоловіка і більше нікого. А я ненавиджу його духу, не терплю його сліду; де він ступить, і слід його поганий. Сяду з ним їсти — шматок хліба не йде мені в рот, душить, як гарячий пісок! Сяде зо мною вечеряти — вечеря мені, як полинь, гірка. Важко жити з ним, говорити нелюбі речі, сидіти з ним поруч!.. На злість же моїм ворогам, моєму лиху і чоловікові буду любити парубків чорнобривих, чорновусих!

І починає, було, Марина пісню, сидючи за гребенем сама в хаті. І пісня та не дрібна, не швидка та весела, а жалібна, витяжна, плакуча. Не співає Марина — голосить.

Співає вона, голосом розливає, а з голосом і сльози разом розливаються. Виспіває горе й виплаче, і на серці стане легше й веселіше. І ніхто не чує тих пісень жалібних жіночих, ніхто не підслухає її горя, не розкаже ні людям, ні чоловікові. Стіни німі, вікна німі; один гудучий, лютий зимній вітер розносить, що вийде за стіни, поміж вербами, розносить поміж вишнями жіночу пісню, жіночий жаль... Почала Марина хитрувати по-жіночій. Вмовляє чоловіка ласкавими словами та випроводжає його з хати то сюди, то туди, то й справді за ділом, то часом і без діла. А москаль все покорявся, бо любив Марину.

— Знаєш що, Микито? — каже раз Марина. — На шуршанських фабриках дуже добра плата робітникам, далеко лучча, ніж у нашій сахарні. От і Василь Хоменко, Ганнин чоловік, хоче йти туди на заробітки. Він працює, то й має: вже й корову купив, і нову хату хоче ставити.

А Василь і думки не мав йти туди на заробітки, бо туди було верстов, мабуть, з десять, як ще й не більше. Москаль подумав, подумав та й каже:

— Як я піду туди, то ти нудитимешся без мене, а я там без тебе.

— Оце! Хіба ж я маленька. І я до тебе прибігатиму, і ти приходитимеш до мене. Ти зароблятимеш гроші у сахарні, а я прястиму собі й людям за плату. Іди, чоловіче! Не на зле тобі раджу, — улещала Марина москаля.

— Може, й так, — каже москаль. Узяв торбу з хлібом і потяг з хати до сахарні.

Марині стало і в хаті веселіше, і на серці легше, неначе світ задля неї вдрупе розв'язався.

Москаль робив цілий тиждень, а у неділю приходив додому. І став Марині будень празником, а неділя буднем... Вбереться, було, москаль у неділю в білу сорочку, сяде кінець стола та й розмовляє з Мариною. А Марина поглядає на його скоса, пораючись коло печі, поглядає на його рудий кудлатий вус, товсті бліді губи, на сірі очі та широке лице.

«Чи такий же мені снівся, — думає, було, Марина. — Чи з таким же я колись йшла через міст у сні, стояла під вербою, подавала рученьку? Не задля такого я вмивала своє личко ранньою, дозірньою росою, плела довгу косу дрібними дрібушками, дбала, вишивала білі рушники. Не задля такого я викохала свою дівочу красу, своє личко свіже, очі чорні!..»

В понеділок вранці щось дуже рано засвітилось світло у Хомишиній хатині. В печі палає полум'я, на припічку, на жару горшки й горнята. Дві молодиці, близькі сусіди, патрали порося. Ганна поралась коло печі. Ганнина тітка виробляла на столі паляниці. В хаті душно; молодиці заплакані.

Чужий чоловік, вступивши в Василеву хату, подумав би, що в хаті або похорон, або готуються до панахиди. То готували обід, плакали й тужили по москалеві, которого виряджали в далеку, небезпечну дорогу.

Стара мати вилила всі свої сльози, вже й не плакала. Одчиняла вона скриню, виймала Василеві сорочки і вкладала в клунок; кожну сорочку

тулила вона до лиця, до сухих, безслізних очей. І здавалось їй, що з кожною сорочкою одривається частка її серця і десь щезає на віки вічні.

У другий мішок вкладала мати сухарі та деяку харч.

Упорались, посаджали у піч паляниці й сіли обідати. Василь їсть через силу, Ганна й ложки не вмочила, стара мати на обід і не глянула. Сидять всі та сумують! А в хаті тихо, ніхто й слова не промовить. Здавалось, глянувши збоку, що ті люди поховали рідного батька та тільки що вернулись з кладовища.

В'їхала в двір конячка, вступили богомольці з клуночками. Василь з Ганною пристали до їх, щоб разом йти до Києва. Встали тоді з-за стола і почали лагодитись у дорогу. Молодиці заголосили й затужили, як по мертвому.

Виїхали за царину та й почали прощатись. Стара мати кинулась до Василя й заголосила:

— Прощай, сину мій, прощай, Василю! Хто ж мою старість тепер догляне, хто ж мене поховає!

— Не плачте, мамо, — втішав Василь, — я вернуся.

А сам за слізьми й світа не бачив.

— Ні, сину! Я стара, я вмуру й тебе не побачу... — Більш вона нічого не сказала, тільки перехрестила сина.

Богомольці обернулись до села, перехрестились до церкви. Батіжок свиснув, конячка натяглася і покотила візок. Всі тихо зрушили з місця і пішли під гору.

Зосталась знов стара Хомиха одна з маленьким онуком. Ввійшла вона в хату, посадила дитя на лавці, а сама сіла одітхнути, обпершись руками об лаву.

— Бодай же я, сину, — промовила вона до себе, — тебе не родила, коли маю дотерпіти за тобою такого жалю! Бодай я була тебе маленьким поховала! Переплакала б, перемучилась би раз та й забула...

А тим часом, як мати випроводжала Василя за царину, в одному

садку, од самісінького поля, спершись на тин, стояла Марина. Під високою та гіллястою грушею, між зеленим вишником не можна було запримітити її з дороги. Зате ж вона бачила через тин, через зелене гілля і царину, й дорогу далеко-далеко на гору, до самісінького лісу.

За годину або за дві поперед сього, через ту саму царину Марина випровадила в дорогу свого москаля з другими богомольцями. Наложила й вона всього у клунок задля його у дорогу, і жаль було трохи їй, бо москаль її був добрий, не лихий. Тільки лила вона сльози не за ним, а за другим, чужим...

Марина стояла під грушею і поглядала через кущ бузини на царину, на дорогу. З Хоменкового двора вийшла купка людей. Марина й поблідла, й замерла, й охолола.

Через тин вона бачила все-все: і як стояли богомольці за цариною, і як розпрощувалися. Вона бачила Василеві сльози через свої власні сльози, що текли річкою з її чорних очей. Не одно серце материне, не одна душа Ганнина боліла за Василем. Між вишнями, за бузиною боліла ще одна душа, щеміло третє серце. І один Бог відає, котре з їх боліло найбільше.

Одійшли богомольці трохи од села, а Василь оглянувся ще раз, щоб подивитись на село, на свою хату, на стару матір, на дорогого сина.

Марина втерла очі рукавом і впилася очима в його лице, в його очі, в його брови. Ніколи не здається милий таким милим, дорогим, як у саму годину розстання й страти! Ніколи не бачила Марина Василя таким гарним, як в той час. Оддала б вона все на світі, щоб цілий вік стояти за тином та хоч здалеки дивитись на його. І прийшла їй в голову така думка: «Коли б же його або заговорити, або заворожити, щоб він став каменем, як стоїть тепер на тому місці, а я стала кам'яна на сім місці! Щоб мені тільки дивитись на його біле лице, чорні кучері, чорні очі; дивитись довіку і ніколи не переставати!...»

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ